

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 283, 313, 682, 679

Čtení: Mt 10, 5 – 15

Text: Sk 16, 6 – 10 *Poněvadž jim Duch svatý zabránil zvěstovat Slovo v provincii Asii, procházeli Frygií a krajinou galatskou. Když přišli až k Mysii, pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil. Prošli tedy Mysií a přišli k moři do Troady. Tam měl Pavel v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: "Přeplav se do Makedonie a pomoz nám!" Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium.*

Milí přátelé, to je velmi zvláštní vyjádření: „Duch svatý jim zabránil zvěstovat Slovo v provincii Asii.“ Jak si to máme přebrat? Zvěstování evangelia je přece jasná Boží vůle. Na to se už ani neptáme, bereme jako samozřejmé, že křesťané mají zvěstovat Boží slovo. Že by sám Duch svatý v tom někomu bránil? Když ale čteme text pozorně, pochopíme, že nejde o to, bránit někomu ve zvěstování, ale směřovat jeho aktivitu žádoucím směrem. Apoštol Pavel v té chvíli ještě neznal Boží záměr poslat jej do Řecka, tedy do Evropy. A přestože nechápal důvod, proč jim Duch svatý v něčem brání, poslechl Boží vedení a tam, kde viděl zavřené dveře prostě nešel. Pak se Pavel a jeho misijní tým pokoušeli dostat do Bithynie, ale ani tam mu to Duch Ježíšův nedovolil. Jakým způsobem jim Boží Duch něco ukazoval, to nevíme. Ale je to pro nás výzva k přemýšlení. Jakým způsobem Duch Kristův směřuje nás? Jestliže apoštol Pavel poznal, že mu Boží Duch v něčem brání, jak to poznáváme my? Máme s tím nějakou zkušenost? Naučili jsme se v životě vnímat Boží vedení? Museli jsme někdy změnit své plány, protože jsme poznali, že nás Duch svatý směřuje jinam? Navíc v Pavlově případě vidíme, že Duch svatý nevede křesťany jen nějak obecně, ale promlouvá do konkrétních situací a do našeho rozhodování. Jinými slovy, křesťanská víra se neprojevuje pouze nějakým světonázorem, nějakou filozofií, ale ovlivňuje naše konkrétní životní kroky. Když se ohlédneme na svůj život, možná si uvědomíme různé Boží působení a ovlivnění našeho života Božími zásahy. Často to bývá nevědomé a teprve ze zpětného pohledu vidíme, co Bůh v našem životě dělal. Ale pak jsou i situace, kdy jde o konkrétní rozhodnutí kudy dál, jako v případě apoštola Pavla. Čteme doslova, že jim ve vstupu do Bithynie zabránil Duch Ježíšův. Nevíme jak. Možná si jen vzpomněli, co učil Ježíš: „Když vás někdo nepřijme a nebude chtít slyšet vaše slova, vyjděte ven z toho domu nebo města a setřeste prach svých nohou.“

V každém případě, pisatel knihy Skutků interpretuje Pavlovu cestu nikoliv jako řadu nahodilých rozhodnutí, ale jako naplňování Božího plánu. Zavřené dveře v provincii Asii nebo v Bithynii byly předpokladem k tomu, aby byl Pavel volný pro misi v Řecku a evangelium se tak dostalo do Evropy. Dosud Pavel zřejmě nevěděl, proč nemohou jít tam, kam měli v plánu. Dozvěděl se to, až když přišli k moři do Troady. Mimochodem, to se stává i mě, když se mi třeba v práci nedaří, pak odjedu k moři, a najednou mám nápady a inspiraci, co by se všechno dalo dělat. I Pavel dostal u moře novou vizi. Přeplavit se do Makedonie. Noční vidění, kterého se mu tam dostalo, byl zřejmě nějaký jeho sen a my své sny máme plnit. Pavel si ale neplnil jen tak nějaký svůj sen, ale vnímal ho jako Boží volání či přímo povolání. Pavel měl sen přeplavit se do Makedonie a tam pomáhat. Jeho vize byla jasná: Viděl před sebou Makedonce, který ho velmi prosil: „Přeplav se do Makedonie a pomoz nám“. Je možné, že právě v této chvíli se k Pavlovu týmu připojil lékař Lukáš, autor knihy Skutků, protože dál už je kniha psána v první osobě: „Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium.“

Milí přátelé, jestliže jsme až dosud vnímali Boží vedení jako nějaké nadpřirozené loutkové představení, kdy Pán Bůh tahá za nitky našeho života, pak tento verš takovou představu poněkud koriguje. Vidíme totiž, že Boží vedení je tu nazváno spíše jako volání a rozhodnutí Pavlova misijního týmu je ponecháno na jejich vlastním posouzení situace. Pavel prostě dostal jakési indicie, pak dali všichni hlavy dohromady a na základě prožitých událostí usoudili, že je volá Bůh, aby kázali evangelium právě v Makedonii.

Pro nás tento text představuje výzvu, abychom také přemýšleli nad tím, jakým způsobem vnímáme a zpracováváme ve svém životě různé indicie a náznaky, které lze interpretovat jako Boží volání a jak to ovlivňuje naše vlastní rozhodování.

1) **Negativní zkušenosti.** Když máme někde zavřené dveře, když prožijeme odmítnutí, nebo zažíváme stálou frustraci, že se nám něco nedaří, nemusí to být hned důvod ke smutku a zklamání. Možná je to jen Boží vedení, abychom poznali, kde je naše místo a kde naše místo není. Někdy se i s těmi nejlepšími úmysly dobýváme někam, kde prostě být nemáme. A je jisté důležité to včas rozpoznat.

2) **Zvláštní pobídky.** Jsou situace, kdy se nám někam otevírají dveře, nabízí se nám nějaká možnost a když sami máme otevřené srdce pro novou vizi, tak to může být taková indicie, která nám napovídá, kam napřáhnout své síly a kde můžeme být užiteční.

3) Indicie není Boží manipulace, ale pouze volání. Bůh nikoho neznásilňuje. On nabízí a volá. A navíc, my nejsme na rozluštění Božího hlasu sami. Jsme součástí společenství bratří a sester nebo nějakého týmu, a s pomocí společného brainstormingu a modliteb můžeme přemýšlet, posuzovat a **rozpoznávat Boží volání**. A pak záleží na naší víře, poslušnosti a odhodlání jednat ve svém životě v souladu s Božími záměry. Kéž se nám to daří, kéž známe své místo v životě a jsme Pánu Bohu k dispozici právě tam, kde nás on potřebuje.

Modlitba: *Pane, nauč nás rozpoznávat, kde je naše místo, dávej nám víze a dej nám víru, která důvěřuje tvému volání a vedení. Vždyť ty jsi náš dobrý Pán a my se tě chceme držet, poslouchat tě a žít z víry, kterou vyznáváme. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Náš Pane, cestujeme životem, projíždíme spoustu křižovatek a míváme spoustu odboček. A řídíme se buď vlastním úsudkem nebo radami druhých. Občas bereme do rukou bibli, modlíme se a ptáme se na cestu. Tvé slovo nám ukazuje směr. Uč nás rozumět tvým značkám, znamením, závorám a semaforům. V této chvíli tě prosíme nejen za sebe a za naše porozumění našim cestám, ale i za naše bližní, blízké, přátele, za bratry a sestry. Prosíme za ty, kteří jdou životem bezcílně, kteří hledají smysl svého života, za ty, kdo se rozhodují chaoticky, za ty, kdo jsou pod vlivem manipulací nebo za ty, kdo pozdě zjistili, že zvolili špatný směr. Modlíme se za všechny marnotratné syny a dcery, za ty, kteří tě opustili a hledají cestu zpět. Prosíme za ty, kteří se rozhodují, co dělat, kam jít, na co se zaměřit, čemu se věnovat. Modlíme se za náš sbor, abychom věděli, k čemu jsi nás tu postavil, co od nás očekáváš, jak poznáme tvé vedení. Přimlouváme se za služebníky církve, za presbytery, faráře, misionáře, pracovníky v Diakonii nebo ve školství. Dávej jim moudrost a odvahu. Prosíme tě za zdraví pro nemocné, za odpočinek pro unavené, za energii pro vyčerpané, za sílu pro slabé, za ochranu pro ty, kdo jsou nebo budou na cestách a za jejich šťastný návrat domů. Přimlouváme se jeden za druhého, za naše vztahy, za vzájemné porozumění a toleranci. Prosíme o odpovědi na naše bezradné otázky nebo aspoň za nějaké indicie, podle kterých bychom se mohli v životě orientovat. Pane, vložil jsi na nás velkou zodpovědnost, když nás necháváš svobodně se rozhodovat. Miluješ nás, ale nemanipuluješ. Dal jsi nám svobodu a miluješ nás i s rizikem, že tě odmítneme. Prosíme, získej si naše srdce, abychom tě hledali, ptali se po tobě, abychom souzněli s tvými záměry a cestami. Vždyť ty jsi hoden naší důvěry, kterou nikdy nezklameš. Tobě věříme, na tebe se spoléháme a od tebe se učíme žít. A modlíme se, jak jsi nás to naučil: Otče náš...*